

Fanni, Márk a homokszárnyú karaván

A palota teraszáról Fanni naponta nézte a lenti nyüzsgést, a bazár színes forgatagát. Barátja, Márk a standok között nőtt fel, és minden zugát ismerte a városnak. Egy különös térkép és egy bátor döntés végül elindította őket a sivatag felé, ahol egy váratlan útitárs is csatlakozott hozzájuk.

Palota a bazár felett

Fanni a palota legmagasabb erkélyén könyökölt, és lenézett a városra. Odalent színes sátrak sorakoztak, a bazár úgy zsongott, mint egy óriási méhkas. Hallotta a kereskedők kiáltásait, a nevetést, a tevehajcsárok hívó szavát. Itt fent csend volt, túl rendezett, túl unalmas. Fanni sóhajtott, és az ujjával láthatatlan térképet rajzolt a poros párkányra. Utakat, titkos ösvényeket, messzi vízcsillanásokat képzelt maga elé, mintha máris úton lenne valamerre a sivatag felé.

Nem sokkal később egy ismerős alak tűnt fel a palotaudvaron. Márk volt az, a fiatal kereskedőfiú, aki gyakran hozott fűszereket és gyümölcsöt a konyhára. Barna turbánja alatt vidáman csillogtak a szemei, amikor felpillantott. – Hé, Fanni! – kiáltotta. – Ma valami különlegeset hoztam! A lány arcán rögtön eltűnt az unott kifejezés. – Nem csak gránátalmát, ugye? – kérdezte gyanakodva, miközben lesietett hozzá a márványlépcsőkön. – Sokkal izgalmasabbat – súgta Márk, és óvatosan előhúzott a köpenye alól egy összehajtott, megsárgult lapot.

A papír sarkain homokszemek csillogtak. Márk óvatosan kisimította egy kőpadon. A rajzon kanyargó vonalak, kis pálmafák és apró hullámok látszottak. A sarkában egy kusza írás: „Az Elrejtett Tó”. – Egy öreg vándor adta nekem, amikor vizet vittem neki – magyarázta. – Azt mondta, ez egy titkos oázis térképe. Fanni szíve nagyot dobbant. – Egy igazi oázis? Nádakkal, tiszta vízzel, árnyékos pálmákkal? – kérdezte izgatottan. – Ha igaz – vont vállat Márk –, akkor pont olyan. Én elindulnék megnézni. De egyedül unalmas lenne.

Fanni tétován az ajkába harapott. – Apu sosem enged ki a városfalon túlra – morogta. – Mindig azt mondja, a sivatag csak a karavánoknak való. Márk közelebb hajolt. – Akkor induljunk karavánnal. Ismerek valakit a bazárban, Samit, a vízárus fiút. Minden dűnét ismer, és folyton a sivatag szélén lófrál. Talán tud segíteni. Fanni elmosolyodott. – Ha vele megyünk, apu talán megnyugszik. Megkeresem, és megkérem, hadd csatlakozzak egy napra a karavánhoz. Legkésőbb napnyugtára visszaérek. Még aznap délután Fanni bátran az apja elé állt, és olyan komolyan beszélt az útról, hogy a szultán végül beleegyezett. Másnap kora reggel Fanni és Márk a városkapunál találkoztak Samival, a vidám vízárus fiúval, és a karavánhoz csatlakozva kiléptek a hűvös kapualjából a sivatag fényébe.

Homokdűnék között

A sivatag első pillantásra csak végtelennek tűnő, aranszínű homok volt, de Sami úgy nézett körbe, mintha minden buckának külön neve lenne. – Látjátok azt a hosszú dűnésort? – mutatott előre. – Olyan, mintha alvó sárkány lenne. Ha végigsétálsz a hátán, mindig visszatalálsz az útra. A karaván lassan haladt, a tevék lába puhán süppedt a homokba. Fanni csodálkozva figyelte, milyen halk minden, messze a bazár zajától. – Itt még a szél is suttogva beszél – jegyezte meg halkán. Márk a vállán lógó zsákot igazgatta, benne néhány apró áruval, hátha cserélhet valamit útközben.

Dél felé a nap egyre magasabbra kúszott, a levegő remegett a forróságtól. Hirtelen Sami megállt. – Nézzétek! – A messzeségben halvány porfelhő gomolygott. – Homokvihár közeleg. A karaván vezetője aggódva hunyorgott az ég felé, majd intett. – A sziklafalhoz húzódunk! – kiáltotta. A csapat gyorsított, a tevék hosszabb léptekkel haladtak. Fanni érezte, ahogy apró homokszemek tapadnak a bőrére, csípi a szemét. Márk az arcához szorította kendőjét. Néhány perc múlva már egy alacsony sziklafal mögé húzódtak, ott guggoltak össze, míg a szél egyre erősebben üvöltött odakint.

Amikor a vihar elcsendesedett, a táj is megváltozott. A dűnék mintha arrébb csúsztak volna, a megszokott jelek eltűntek. A karaván vezetője bizonytalanul forgatta a fejét. – Talán arra – mutatott balra. Sami összehúzta a szemét, majd elővette Márk térképét. – Várj! A rajz szerint a hosszú dűne mögött kell lennie az ösvénynek az oázis felé. Ha most arra megyünk, ugyan eljutunk a másik városba, de az Elrejtett Tó messze marad. Fanni a két irány között nézett. – Mi azért jöttünk, hogy megtaláljuk az oázist – mondta határozottan. – Milyen messze lehet innen? – Fél nap járás, ha igaz a térkép – felelte Sami.

A karaván vezetője végül bólintott. – Jól van. Én a város felé megyek tovább a többiekkel. Ti hárman, ha ilyen elszántak vagytok, kövessétek a kőölést a dűne mentén. Estére itt találkozunk. – Azzal néhány lapos követ mutatott a homokban. – Tegyetek le ti is jeleket, hogy visszafelé is tudjátok az utat! Amint a nagy csapat eltűnt a homoktengeren, Fanni, Márk és Sami egyedül maradtak. Sami apró köveket szedett, Márk datolyamagokat szórt néhány lépésenként, hogy biztosabb legyen a nyomuk. – Olyan ez, mint egy játék – próbált viccelődni Márk, de a hangjában izgalom bujkált. Ahogy haladtak előre, a forróság egyre erősödött, és a távolban még mindig csak remegő levegőt láttak. Aztán egyszer csak Sami megállt, és a szemét elé tette a kezét árnyéknak. – Nézzétek oda! Mintha valami zöldlencse a semmi közepén...

Csillagfény az oázis felett

A homoktenger peremén végre kibontakozott előttük az oázis. Karcsú pálmák hajoltak a víztükör fölé, a sekély tó szélén friss fű zöldellt. A levegő hirtelen hűvösebbnek tűnt. Fanni szinte futva ért a vízhez, és tenyerét belemártotta. – Tényleg létezik – suttogta. Sami lassan körbefordult, arca elkomolyodott. – Ez az... ez az a hely, ahová gyerekkoromban a nagyapám hozott ki – mondta halkán. – Nézzétek a sziklán azt a repedést! Ugyanúgy van rajzolva a térképen. Lehet, hogy ezt a rajzot ő készítette. Márk elismerően füttyentett. – Akkor ez nem csak titkos oázis, hanem kicsit a te családi helyetek is.

Miután ittak és megmosták poros arcukat, letelepedtek egy pálma árnyékába. Hirtelen valami suhanás hallatszott a fejük fölött. Egy kíváncsi kis majom ugrott le az egyik ágról, és egyetlen mozdulattal lekapta Fanni válláról a könnyű fátylat. – Hé! – kiáltotta a lány, de a majom már a következő pálmán ült, és vidáman lengette a zsákmányt. Sami nevetni kezdett. – Úgy látszik, neki is tetszik a díszes ruhád. Fanni azonban gondterhelt arcot vágott. – Ha így megyek haza, anyu biztosan kérdezni fog... Márk előkotort a zsákjából egy marék datolyát. – Figyeld csak! – A majom orra hegyéig emelte az édes falatokat.

Az állat kíváncsian szimatolt, majd lassan leereszkedett egy alacsonyabb ágra. Márk óvatosan közelebb csoszogott, és a kezét kinyújtva kínálta a gyümölcsöt. Amikor a majom elvette az első szemet, Márk a másik kezével a fátyol felé nyúlt. – Cseréljünk, jó? – mondta halkán. A majom úgy tűnt, megérti az ajánlatot: néhány pillanat múlva a fátyol már újra Fanni vállán volt, a majom pedig elégedetten majszolta a datolyát. – Azért ezek jó portékák voltak – jegyezte meg Márk félig bosszankodva, félig büszkén. – De megértte – mosolygott Fanni. – Nélküle bajban lettem volna odahaza. – És különben is – tette hozzá Sami –, ma nem a kereskedés a legfontosabb, hanem hogy együtt jutottunk el idáig.

Ahogy a nap lassan lebukott a dűnék mögött, az ég sötétkék lett, és egymás után gyúltak ki a csillagok. Indulniuk kellett vissza a találkozóhelyre. Márk aggódva nézett körbe. A datolyamagok nagy részét elsodorta a szél, a kövek közül is eltűnt néhány. – Most mit csináljunk? – kérdezte. Fanni felemelte a fejét, és az eget figyelte. – A palotában sokszor néztem a csillagokat – mondta lassan. – Ott van az a nagyon fényes, amit mindig a város fölé rajzoltak a térképeken. Ha azt követjük, visszatalálunk. Sami a dűnék peremét vizsgálta. – A szél iránya is segít. Ha kissé jobbra tartunk, elérjük a régi jelöket. Így hárman együtt választották ki az irányt, és elindultak a homokban.

Az út visszafelé csendesebb volt. Csak a lépteik nesze hallatszott, és néha egy-egy bagoly huhogása a távolból. Márk időnként hátranézett, mintha ellenőrizné, hogy az oázis tényleg ott marad a hátuk mögött, mint egy szép álom. Végül a sötétben pislákoló fényfoltot pillantottak meg: a karaván tüzét. Amikor odaértek, a vezető megkönnyebbülten tárta szét a karját. – A csillagok hazavezettek titeket – mondta. Másnapra már újra a város falai között voltak. Fanni a palota erkélyén állva most nem unottan nézett le a bazárra, hanem mosolyogva. Tudta, hogy a homok és a csillagok világa ott kezdődik, ahol a kapu véget ér, és ha majd újra útra kel, nem csak álmodozva, hanem tapasztaltan fogja rajzolni a saját, láthatatlan térképét a porba.

Amikor este Fanni elaludt a palotában, Márk pedig a bazár melletti kis házban, mindketten ugyanarra gondoltak: a sivatagra, az oázis csöndes vizére és a csillagokra, amelyek hazavezették őket. Tudták, hogy a világ nagyobb, mint hitték, és ha figyelnek egymásra, bármikor új kalandba vághatnak majd együtt.